

Rakkaat Akasia-työn ystävät!

Kauniaisissa joulukuussa 2013

Oli jouluaatto. Leena työnsi huonotuulisena ostoskärriä ja huomasi liian myöhään osuneensa niillä edellä kulkevan vanhan naisen nilkkaan. Nainen parahti ja kaatui lattialle. ”Tämäkin vielä!” Leena tuhahti mielessään. ”Pystyttekö nousemaan?” Leena tarjosi naiselle apuaan. ”Jalka ei kestä astumista”, nainen vastasi. ”Voisitteko ystävällisesti hakea minulle 50 pakkausta kissanruokaa, kun on niin vaikea liikkua.” Kun ne olivat ostoskärriä, rouva pyysi Leenaa soittamaan taksin.

Leena päätti kuitenkin itse viedä naisen kotiin, se olisi vähintään, mitä hän voisi tehdä. Ennen sitä olisi varmaan syytä käyttää hänet poliklinikalla. ”Kovin ystävällistä”, vanhus kiitteli ja lisäsi perään: ”Nyt kun pääsen autolla – hakisitteko minulle vielä 20 pakkausta kissanruokaa. Syötän nimittäin kodittomia kissoja.”

Mikähän nainen tämä on? Leena pätkäili kun he tulivat kassalle. ”Rouva, tuolla ovat tilaamanne joululeivonnaiset ja suklaamakeiset banaani- ja kaurapöytäkoissa”. Myyjä osoitti yhtä nurkkaa. Vanha rouva kääntyi Leenan puoleen: ”Kai nuokin mahtuvat autoon? Ne on tarkoitettu asunnottomille. Vien heille joka joulu leivonnaisia ja makeisia.”

Poliklinikalla lääkäri totesi jalan säästyneen murtumilta ja laitoi siihen tukisiteen. Kun he istuivat jälleen autossa, vanha nainen teki sinunkaupat ja esittäytyi Annaksi. Kävi ilmi, että hänellä oli jouluaattona vielä tehtävää, mutta ei tarvittavaa kyytiä. Kiinnostaisiko Leenaa lähteä hänen kanssaan? ”Ymmärrän kyllä jos vastaat kieltävästi, onhan aattona paljon kiireitä.”

Leenalla ei ollut kiire mihinkään. Aaton hän oli ajatellut viettää kirjaa lukien ja hartaasti odottaen, että pyhät menisivät pian ohi. Jos hän nyt lähtisi kierrokselle, ainakin aatto menisi nopeammin.

”Voin lähteä kuskiksi vaikka heti.” Anna ilahtui ja ohjasi heidät ensin kodittomien kissojen talolle. Sen jälkeen ajettiin asunnottomien luo. Heidä löytyi metsiköistä siltojen vierustoilta. Yksi metsien miehistä oli kyhännyt itselleen pellistä ja pahvista kodin, toinen asui teltassa ja kolmas rähjäisessä autossa. ”Moi Anna, hyvä kun taas tulit!” Häntä ja hänen tuomisiaan oli odotettu. ”Kiitos, kiitos!” kuului sieltä täältä käheällä äänellä kun miehet pitivät lahjoja käsissään.

Miksi tämä vanha ihminen tekee tällaista? Kierroksen päätyttyä Leena ei malttanut olla kysymättä syytä.

Anna kertoi menettäneensä kaksi vuotta sitten miehensä ja ainoan poikansa auto-onnettomuudessa. ”Olin epätoivoinen ja syytin Jumalaa hänen kovasydämyydestään minua kohtaan. Olisihan hän voinut estää onnettomuuden. Minulta meni kaikki elämänhalut. Muutama kuukausi onnettomuuden jälkeen istuin puistonpenkillä ja ajattelin, että nyt pitää tehdä ratkaisu, eläkö vai päätänkö päiväni. Kun näissä mietteissä istuin, tunsin jotain pehmeää jaloissani. Siinä pyöri kissanpentu, laiha ja nälkiintynyt. Otin sen kotiin, vein eläinlääkäriin ja sain kuulla yhdistyksestä, joka pitää huolta kodittomista kissoista.

Oli kuin hyvä Jumala olisi lähettänyt pienen kissan pelastamaan minut itsetuhoisilta ajatuksiltani. Sen jälkeen olen alkanut pelastaa hylättyjä kissoja. Myöhemmin sain sydämelleni laitapuolen kulijat. Eniten minua on kuitenkin auttanut se, että löysin seurakunnan yhteyteen. Jumala alkoi hoitaa minua siellä. Olin joutunut eroon läheisistäni, mutta en Jumalasta. Minun rakkain raamatunkohtani on nykyään: *Mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta.*

Kun Leena kuunteli tätä, hänen oli pakko pysäyttää auto. Tässä hän istuu vieraan ihmisen kanssa, joka on joutunut eroon rakkaistaan, mutta joka vielä uskoo rakkauteen.

”Minäkin olen joutunut eroon rakkaistani”, Leena sanoi katkonaisesti. ”Mieheni muutti viikko sitten nuoren ystävättärensä luokse. Kahdenkymmenen avioliittovuoden jälkeen hän yksinkertaisesti lähti ottamatta edes tavaroitaan mukaansa.” Sitten Leenan ääni petti ja kyynelleet alkoivat virrata pitkin poskia. ”Tyttärelläni ei ole aikaa minua varten. Hän viettää joulua opiskelutovereiden kanssa vuokramökissä. Ostin molemmalle joululahjoja. Ne ovat kotona kaapissa. Kun minä marketissa työnsin kärryjä, ajattelin mielessäni, etten usko enää mihinkään rakkauteen.”

Anna kietoi käsivartensa itkevän Leenan ympärille. ”Ymmärrän sinua enemmän kuin hyvin. Jumalan rakkauteen voi kuitenkin uskoa silloinkin, kun inhimillinen rakkaus pettää meidät. Tästä ilosta me jouluaikin vietämme. Seimen lapsessa Jumala avaa meille rakastavan sydämensä ja kertoo, ettei hylkää meitä. Pojassaan hän kietoo kätensä syntisen ihmisen ympärille ja haluaa olla häntä lähellä. Jeesus tuli ottamaan kaiken sen pois, mikä erottaa ihmisen Jumalasta.”

Kun itku vähitellen lakkasi, Leena tunsikin keskellä kipua jotain toivon kaltaista joka tuntui hyvältä. Miten ihmeessä hän oli tänä lohduttomana jouluaattona saanut kohdata ihmisen, joka ymmärsi ja tuki häntä? Sen täytyi olla merkki siitä, että Jumala rakastaa häntäkin, että vielä voi uskoa rakkauteen.

MJ

* * *

Rakkaat ystävät, toivotamme teille riemullista joulujuhlaa siitä iloiten, ettei meitäkään mikään voi erottaa Jumalan rakkaudesta, oli elämämme tilanne mikä tahansa.

Kiitämme myös lämpimästi lahjoistanne työllemme ja esirukouksista kuluneen vuoden aikana. Ne ovat meille jatkuvasti merkkejä Jumalan hyvydestä ja rakkaudesta. Ensi vuodelle on jälleen tullut monia pyyntöjä seurakuntiin. Niinpä esirukousta ja taloudellista tukea tarvitaan edelleen.

Talven ja kevään tilaisuuksista kerromme seuraavassa kirjeessä. Nettisivuilta ne löytyvät jo nyt.

Hyvää Joulua ja Siunattua Uutta Vuotta!

Riitta Lammetjärvi Mariaanna Jansson

Akasia-säätiö, Kauppalantie 25 A 4, 02700 Kauniainen, puh. (09) 728 4790, RL: 050 300 1616, MJ: 050 354 3241, etunimi.sukunimi@akasia.fi, www.akasia.fi

Pankki: FI04 8000 1671 2576 33 (Danske Bank). Lahjoitusten viitenumero: 1009.

Kännykkäkolehti: Soittamalla numeroon **0600 91 898** tuet Akasia-säätiön työtä 10,26 eurolla (+pvm) Rahankeräyslupa: Koko Suomi paitsi Ahvenanmaa. POHA 2020/2012/4611 ajalle 25.02.2013-24.02.2015, myönnetty 25.02.2013. Varojen käyttö: Akasia-säätiön opetus-, julistus- ja sielunhoitotyö vuosina 2013-2015.